



תת"ע (ירושלים) 373-05-25 - מדינת ישראל נ' סוניה עווד

תת"ע (ירושלים) 373-05-25 - מדינת ישראל נ' סוניה עוודשלוש ירושלים

תת"ע (ירושלים) 373-05-25

מדינת ישראל

נגד

סוניה עווד

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[30.09.2025]

כבוד השופטת מיכל שביט

החלטה

1. בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין...".
2. המבקשת טוענת כי אי התייצבותה לדין שנקבע בעניינה נעוצה באי ידיעתה אודות קיומו. לתגובת המשיבה צורף אישור המעיד כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום לכתובתה הרשומה של המבקשת, אולם הוחזרה לשולח משלא נדרשה. המבקשת טוענת כנגד האמור באישור המסירה, בטענה כללית, שאינה נתמכת בכל אסמכתא, להתרשלות מטעם הדואר בחלוקה.
3. בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי קיימת חזקת תקינות של מסירה המבוצעת על ידי הדואר. בפסק דינו של כב' השופט פוגלמן ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם, עמ' 15 (פורסם בנבו, 11.06.2013), נקבע כי "בבסיס חזקות המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו (סעיפים 2(א)(11) ו-17 לחוק מרשם האוכלוסין. הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המכריע של המקרים... המחוקק קבע כי שילוב טעמים אלה מצדיק לקבוע כממצא עובדתי שמסמך נשלח בהתאם לחיקוק הרלוונטי - הגיע ליעדו, ודי בכך כדי לכונן ידיעה קונסטרוקטיבית של הנאשם או החייב על אודות ההליכים המתנהלים נגדו".



4. במקרה דנן, אף חלה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, לפיה "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".
5. כאמור, במקרה שלפני דבר הדואר לא נדרש על ידי המבקשת. כפי שנפסק בעניין זה, "...מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען. אפשרות אחת היא שהנמען שינה את כתובתו בלא לקיים את החובה לעדכן את מרשם האוכלוסין; אפשרות אחרת היא שהנמען לא דרש את ההודעה מטעמים שונים הקשורים בו, ובכללם ניסיון לחמוק מתשלום. בשני מצבים אלה קבע המחוקק כי יש לראות בנמען כמי שקיבל את המסמך שנשלח אליו. זוהי קביעה נורמטיבית הזקוקת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור את החזקה. אם יעלה בידו לעשות כן, יקבע בית המשפט שההמצאה הייתה שלא כדין" (רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם, פורסם בנבו, 11/06/13).
6. על מנת לסתור את חזקת המסירה הנ"ל, על המבקשת להוכיח שלא קיבלה את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בה. המבקשת לא עמדה בנטל ההוכחה. אמנם המבקשת טענה לשיבושים בדואר אולם טענה זאת נטענה בעלמא מבלי שנתמכה בראיה כלשהי (ר' בעניין זה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18), פסקה 35). על כן לא מצאתי כי קיימת סיבה מוצדקת להימנעותה של המבקשת מלהתייצב לדיון במועד.
7. כמו כן, לא מצאתי כי ביטול פסק-הדין דרוש למניעת עיוות דין. כפי שנפסק ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18) "על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה". המבקשת לא הראתה כי קיים סיכוי של ממש לשינוי התוצאה.
8. לזאת יש להוסיף, כי בגזר-הדין שנגזר על המבקשת הוטל עליה הקנס המקורי בלבד.
9. על כן אני קובעת כי כשלה המבקשת מלהוכיח כי ייגרם לה עיוות דין כתוצאה מפסק הדין אשר ניתן בעניינה.
10. נוכח האמור לעיל ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיה האישיות של המבקשת, אני דוחה את הבקשה לביטול פסק-הדין.
11. נוכח תוצאת החלטתי, יבוטל עיכוב ביצוע פסק-הדין.
12. בשים לב למצבה הכלכלי הנטען של המבקשת, יוארך המועד לתשלום הקנס, כך שזה ישולם בחמישה תשלומים חודשיים רצופים ושווים, אשר הראשון בהם ישולם עד ליום 30.11.2025.
- ניתנה היום, ח' תשרי תשפ"ו, 30 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.